

Kudde passeert de herder

Ik kom net terug van onze dagelijkse wandeling over de muren van Jeruzalem. Het was erg onrustig in de stad. Honderden Palestijnen zwermden door het oude centrum en gooiden stenen naar de Israëlsche politie. Tientallen *Stungranaten* werden afgevuurd om de oproerkraaiers te verspreiden. Herrie op de muur. En dat allemaal omdat de prachtige oude Hurva synagoge opnieuw is ingewijd. Tijdens de Onafhankelijkheidsoorlog van 1948 hadden Arabieren deze schitterende oude synagoge met de grond gelijk gemaakt. In totaal vernietigden de Arabieren 57 synagogen in de Oude Stad. (*“We vagen alles weg,” zeiden ze, en alle Godshuizen in het land hebben zij verbrand.’ Psalm 74:8*) In plaats dat Palestijnen nederig, plaatsvervangend alsnog hun verontschuldigungen aanbieden voor deze zinloze vernietiging van Godshuizen, gooien ze stenen tijdens de feestelijke heropening. Zo werkt dat hier. Geen internationale protesten of kritische christelijke brieven geadresseerd aan Palestijnse leiders. Het zwijgen duurt voort.

Iets heel anders. We merken dat steeds meer mensen meewandelen over de muur. Deze week liepen op een dag zeventig wandelaars met ons mee. Dat maken we niet veel mee. Toch doet zich iets vreemds voor. Het is opmerkelijk dat geestelijk leiders, zeg maar de herders, het vaak moeilijk hebben met die luidruchtige en soms confronterende proclamaties. Ze blijven achter op hun hotelkamer terwijl de kudde enthousiast proclameert op de muur. De kudde haalt de herder in. Ik bespeur bij veel gelovigen een onbehaaglijk gevoel dat ik het best kan omschrijven met ‘heilige ontevredenheid’.

Dikwijls hoor ik opmerkingen als: ‘Hoe komt het dat ik hier niets van weet?’ wanneer we over de profetieën en met name over Gods geweldige plannen van herstel van Israël vertellen. We spreken in duidelijke en confronterende taal over het falen van de gemeente tegenover onze Joodse oudere broer en Israël. We benoemen de afschuwelijke moordpartijen die eeuwenlang plaatsvonden in naam van Christus, kruis en kerk. We vinden er geen doekjes om. We spreken klare taal. Natuurlijk eren we de sporadische uitzonderingen, maar als we eerlijk in de spiegel kijken, dan kunnen we slechts concluderen dat we Israël buiten-

gesloten hebben. Eeuwenlang. ‘Zo kunnen we niet verder’, roep ik dikwijls. Herders zijn daar niet blij mee. Die willen rust in de kudde. Vredig wensen zij de hongerige kudde naar grazige weiden te leiden. Herders zien daarbij iets essentieels over het hoofd; deze veelbezongen grazige weiden lopen door het land Israël! Daar is geen ontkomen aan. Je kunt met geen mogelijkheid om Israël heen. Israël vormt het middelpunt van Gods aandacht. God is opgestaan om zich over Sion te ontfermen. Herders hebben de kudde eeuwenlang getracht langs Israël te voeren. De ‘vervangingsroute’ werd ingeslagen. Nu, aan het einde van ons christelijk tijdperk komen we tot de conclusie dat deze route een heilloze is. De volgzame kudde werd misleid. De kerk was immers de spil waar alles om draaide? De centrale positie van Israël in Gods plan kwam niet ter sprake. De kudde is het zat, maar God ook!

‘Mijn schapen moeten eten van wat jullie hebben vertrapt, en drinken van wat jullie met je poten troebel hebben gemaakt.’ (Ezechiël 34:19)

Bepaald geen Bijbelse omschrijving van ‘grazige weiden’. Herders, toon moed! Herders verslaan beren en leeuwen, weet u ‘t nog? Ook u zult te voorschijn moeten komen. Verstoppert kan niet langer. Spreek je uit over Israël, over Gods belofte voor het Joodse volk. Neem je kudde bij de hand. Aarzel niet om klip en klaar je verontschuldigungen aan te bieden over het lange zwijgen om Sions wil, om Jeruzalems wil. Laat geen kostbare tijd verloren gaan. Bang voor onrust in je gemeente? Wat wil je dan? De kudde wil geleid worden. Niet in slaap gesust!

Kortgeleden wandelde een oudere predikant met ons mee. Aan het eind van de wandeling nam hij het woord en verklaarde ten overstaan van zijn collega herders: ‘Ik kan slechts concluderen dat ik mijn theologie aangaande Israël drastisch zal moeten aanpassen.’ Wat een moedige verklaring. Herders, neem initiatief, leid de kudde. Laat je niet links en rechts passeren door hongerige schapen.

Tot ziens op de muren van Jeruzalem. ✨

Bart Repko woont, samen met zijn vrouw Joke, in Jeruzalem. Zij wandelen dagelijks op de muren van Jeruzalem en proclameren Gods belofte van herstel en troost voor Israël en het Joodse volk. Zie ook www.neverbesilent.org